



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 558/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Jurčišinom, Mlynská 26, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 149 a čl. 150 Ústavy Slovenskej republiky vo veci Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vedenej pod sp. zn. VI/2 Pz 141/16/1000 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 149 a čl. 150 ústavy vo veci Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna

prokuratúra“) vedenej pod sp. zn. VI/2 Pz 141/16/1000 (ďalej len „napadnuté konanie“). Dňa 3. novembra 2016 sťažovateľka doplnila svoju sťažnosť zo 17. októbra 2016 o splnomocnenie na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom právnym zástupcom.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka 28. júla 2016 podala generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania z dôvodu, že *„v konaní Krajského súdu v Bratislave, ako prvostupňového súdu, vedenom pod spisovou značkou: 36 Cb 36/2001, aj na odvolacom súde: Najvyšší súd Slovenskej republiky, konkrétne ním vydanými uzneseniami: sp. zn. 3 Obo 248/2005 zo dňa 13. 09. 2006, 4 Obo 127/2007 zo dňa 13. 05. 2008, 3 Obo 153/2010-251 zo dňa 31. 10. 2011, 1 Obdo V/50/2011-283 zo dňa 24. 05. 2012, 2 ObdoV 14/2014 zo dňa 25. 02. 2015, 3 Obo/32/2014 zo dňa 29. 07. 2014 a rozsudkami: sp. zn. 7 Obo 151/03 zo dňa 18. 03. 2004 a 4 Obo 35/2009 zo dňa 27. 04. 2010, došlo zo strany súdov k viacerým takým pochybeniam, že boli porušené naše ústavné práva: právo na ochranu majetku, právo na súdnu ochranu, právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, právo na zákonného sudcu, ako aj právo účastníka súdneho konania na odôvodnenie postupu súdneho konania a vydaného rozhodnutia“*.

Sťažovateľka uvádza, že podnet podala preto, že si to vyžadovala ochrana jej práv a túto ochranu a nápravu nezákonného stavu nebolo možné podľa jej názoru bez podania dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Generálny prokurátor prípisom č. k. VI/2 Pz 141/16/1000-4 z 5. augusta 2016 (ďalej len „prípis“) tento podnet sťažovateľky odložil. Prípis bol sťažovateľke doručený 23. augusta 2016. Sťažovateľka namieta, že ako dôvod odloženia bolo uvedené, že *„dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 2015 sp. zn. 2 ObdoV 10/2015 nie je v zmysle § 459 Civilného sporového poriadku prípustné, nakoľko ide o rozhodnutie dovolacieho súdu. Ďalej, že dovolanie generálneho prokurátora proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky*

*z 27. apríla 2010 sp. zn. 4 Obo 35/2009 nie je prípustné, nakoľko lehota na jeho podanie už uplynula (§ 461 Civilného sporového poriadku).“.*

Sťažovateľka zastáva názor, že týmto postupom došlo k zhoršeniu jej postavenia v právnej veci ochrany jej práv, pretože generálna prokuratúra pri vyhodnotení zákonných podmienok na podanie dovolania nevzala do úvahy prechodné ustanovenia zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), konkrétne § 470 ods. 3 CSP.

Sťažovateľka tiež poukazuje na to, že generálna prokuratúra už štyrikrát a Krajská prokuratúra v Bratislave raz pred podaním tohto posledného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania mali na základe iných podnetov preskúmavať zákonnosť konania súdu a jeho pracovníkov v predmetnej veci, o čom svedčia prílohy, ktoré k sťažnosti priložila. Sťažovateľka uvádza, že napriek tomu, že jej tvrdenia boli preukázané náležitými dôkazmi, výsledky prešetrovania boli trochu zvláštne.

Vo vzťahu k rozdielnostiam v právnej konštrukcii pre dovolanie a podmienkam pre podanie mimoriadneho dovolania sťažovateľka uvádza, že *„v dovolaní sme namietali aj nesprávne právne posúdenie veci a Najvyšší súd SR vyslovil, že dovolanie nie je prípustné ani podľa ust. § 237 Občianskeho súdneho poriadku, pretože nebolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a-g cit. ustanovenia.*

*Bohužiaľ právna konštrukcia pre dovolanie nestanovuje aj nesprávne posúdenie veci ako dovolací dôvod.*

*Podmienky pre podanie mimoriadneho dovolania sú odlišné od podmienok pre podanie dovolania, pretože ust. § 243f Občianskeho súdneho poriadku dáva možnosť vytýkať nesprávne právne posúdenie veci doteraz konajúcimi súdmi ako dôvod relevantný a použiteľný. Aj z uvedeného dôvodu spôsob vybavenia nášho podnetu gen. prokuratúrou považujeme za nedostatočný v smere odstraňovania porušenia zákonnosti.“.*

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a následne rozhodol týmto nálezom:

„1. Generálny prokurátor Slovenskej republiky v konaní sp. zn. VI/2Pz 141/16/1000 porušil ústavné právo sťažovateľa ██████ zaručené v čl. 149, 150 Ústavy SR v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

2. Generálna prokuratúra SR je povinná nahradiť sťažovateľovi ██████ trovy právneho zastúpenia v sume aká bude určená, na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

## II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou z možností, pre ktoré môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, je jej zjavná neopodstatnenosť. V súlade

s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09).

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Text uvedený mimo petitu považuje ústavný súd za súčasť odôvodnenia, ktoré nemôže doplniť petit.

Sťažovateľka predložila ústavnému súdu sťažnosť prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu a v petite sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 149 a čl. 150 ústavy postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Pz 141/16/1000. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd zamerail na posúdenie jej sťažnosti len v tomto rozsahu bez ohľadu na to, že v odôvodnení svojej sťažnosti poukazuje na nezákonnosť v postupe generálnej prokuratúry aj v ďalších ňou iniciovaných konaniach.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu.

Podľa čl. 150 ústavy na čele prokuratúry je generálny prokurátor, ktorého vymenúva a odvoláva prezident Slovenskej republiky na návrh Národnej rady Slovenskej republiky.

Prokurátor generálnej prokuratúry v mene generálneho prokurátora preskúmal podnet sťažovateľky na podanie dovolania proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo V 10/2015 z 30. septembra 2015, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 2 Obo 64/2012-312 a 2 Ndob 21/2012-312 z 29. januára 2013, ako aj proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 35/2009 z 27. apríla 2010, a prípisom jej podnet odložil bez prijatia opatrenia prokurátora.

Prokurátor generálnej prokuratúry svoj prípis odôvodnil takto: „*Podľa § 458 ods. 1 Civilného sporového...*

*Podľa § 458 ods. 2 Civilného sporového poriadku...*

*Podľa § 458 ods. 3 Civilného sporového poriadku...*

*Podľa § 459 Civilného sporového poriadku...*

*Podľa § 461 Civilného sporového poriadku...*

*Dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 2015 sp. zn. 2 ObdoV 10/2015 nie je v zmysle § 459 Civilného sporového poriadku prípustné, nakoľko ide o rozhodnutie dovolacieho súdu.*

*Dovolanie generálneho prokurátora proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. apríla 2010 sp. zn. 4 Obo 35/2009 nie je prípustné, nakoľko lehota na jeho podanie už uplynula (§ 461 Civilného sporového poriadku).*

*Na základe uvedených skutočností Váš podnet odkladám bez prijatia opatrenia prokurátora.“*

Ústavný súd pri preskúmvaní postupu generálnej prokuratúry v napadnutom konaní vzal do úvahy aj obsah samotného podnetu sťažovateľky na podanie dovolania, ktorý tvorí súčasť príloh jej sťažnosti, pričom zistil, že vo veci konajúci prokurátor generálnej prokuratúry správne ustálil predmet konania a následne vo veci postupoval v súlade s príslušnými na vec sa vzťahujúcimi ustanoveniami Civilného sporového poriadku.

Ústavný súd zastáva názor, že generálna prokuratúra, resp. prokurátor generálnej prokuratúry v prípise, ktorým sťažovateľku upovedomil o spôsobe vybavenia jej podnetu, sťažovateľke primeraným spôsobom odôvodnil, postupujúc pritom v medziach svojej právomoci, prečo nebolo možné jej podnetu vyhovieť. Závery obsiahnuté v uvedenom prípise sú tak právne akceptovateľné a ústavne udržateľné.

Pokiaľ sťažovateľka namieta, že generálna prokuratúra pri vyhodnotení zákonných podmienok na podanie dovolania nevzala do úvahy prechodné ustanovenia Civilného sporového poriadku, konkrétne § 470 ods. 3 CSP, ústavný súd poukazuje na to, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 35/2009 z 27. apríla 2010 nadobudol právoplatnosť 27. mája 2010 a podľa § 243g Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 bola lehota na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom jeden rok od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, a teda ani pri aplikovaní tohto pre sťažovateľku tzv. priaznivejšieho ustanovenia, by lehota na podanie dovolania generálnym prokurátorom nebola zachovaná, keďže už len samotný podnet sťažovateľky na podanie dovolania bol generálnej prokuratúre doručený až 28. júla 2016.

Ústavný súd vo vzťahu k postupu generálnej prokuratúry a spôsobu, ktorým vybavila opakovaný podnet sťažovateľky svojím prípisom, poukazuje na to, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného

práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu verejnej moci bude splňať očakávania a predstavy účastníka konania.

Ústavný súd tiež poznamenáva, že podanie dovolania generálneho prokurátora (predtým mimoriadneho dovolania v zmysle Občianskeho súdneho poriadku) je podmienené splnením zákonných predpokladov, ktoré sú upravené v ustanoveniach § 458 a nasl. CSP. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľky, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy.

Navyše, podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie dovolania generálneho prokurátora (predtým mimoriadneho dovolania v zmysle Občianskeho súdneho poriadku) neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie dovolania generálneho prokurátora (predtým mimoriadneho dovolania v zmysle Občianskeho súdneho poriadku) nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. I. ÚS 19/01, I. ÚS 67/02, II. ÚS 176/03, II. ÚS 14/04, II. ÚS 144/05, II. ÚS 23/2010, III. ÚS 301/2014, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 172/2017).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľkou namietaným porušením jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a postupom generálnej prokuratúry v jej napadnutom konaní nie je príčinná súvislosť, ktorá by mohla mať za následok porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie čl. 149 a čl. 150 ústavy, ústavný súd konštatuje, že tieto ustanovenia ústavy vyjadrujú, resp. určujú právny základ fungovania prokuratúry Slovenskej republiky, a nie základné práva, ktoré sú zaručené v druhej hlave ústavy. Preto nemožno čl. 149 ani čl. 150 ústavy samostatne aplikovať (a teda ani namietat' ich porušenie) v konaní o porušení individuálnych základných práv a slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb podľa čl. 127 ústavy prostredníctvom sťažnosti pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 24/98, II. ÚS 810/00, II. ÚS 165/07, IV. ÚS 326/2013). Vzhľadom na tú skutočnosť, že sťažovateľka namietala porušenie označených článkov ústavy, porušenie ktorých nemožno samostatne namietat' pred ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy, bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite jej sťažnosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017